

Redacțiunea, Administrațiunea
și Tipografia:
BRAȘOVU, piața mare, Târgul
Inului Nr. 30.
Către abonamantul nu se primesc
manuscrisuri sau se returnează.
Birourile de anunțuri:
Brașov, piața mare, Târgul
Inului Nr. 30.
Către mai primăria în Viena
H. Nasse, Haasenstein & Vogler (Höf-
haus), H. Schalek, Alois Herndl, M.
Duka, A. Oppolzer, J. Donnerberg; în
Budapesta: A. V. Goldberger, Eck-
stein Borna; în Frankfurt: G. L.
Dauke; în Hamburg: A. Steiner.
Prețurile inserțiilor: o serie
garantată pe o colină 6 or. și
9 or. timbrată pentru o publi-
care. Publicări mai dese după
tarifă și învoială.
Declama pe pagina a III-a o
serie 10 or. v. a. sau 30 bați.

GAZETA TRANSILVANIEI

ANULU XVI

„Gazeta” are în să-caraș
Abonamente pentru Austro-Ungaria.
Pe un an 12 fl., pe șase luni
8 fl., pe trei luni 3 fl.
N-rii de Duminică 2 fl. pe an.
Pentru România și străinătate:
Pe un an 40 franco, pe șase
luni 28 fr., pe trei luni 10 fr.
N-rii de Duminică 8 franco.
Se primumără la toate oficiile
postale din țară și din afară
și la dd. colectorii.
Abonamentul pentru Brașov
la administrațiunea, piața mare,
Târgul Inului Nr. 30 etagiul
I.: pe un an 10 fl., pe șase
luni 8 fl., pe trei luni 2 fl. 50 or.
Cu duminică în casă: Pe un an
12 fl., pe șase luni 8 fl., pe trei luni
3 fl. Un exemplar 5 or. v. a.
sau 15 bani. Atât abonamen-
tele cât și inserțiunile sunt
a se plăti înainte.

Nr. 244.

Brașov, Joi, 4 (16) Noemvre

1893.

Alexandru br. de Bach. †

Brașov, 3 Noemvre v.

Alaltăeri a răposat pe moșia sa din Unter-Waltersdorf în Austria de jos, unde trăia retras, fostul ministru de stat austriac Alexandru br. de Bach.

Numele acestui bărbat de stat austriac deșteptă în noi reminiscențe din periodul acela, când după luptele dela 1848 și după desființarea iobăgiei, se inaugurează în întreaga monarhie sistemul absolutist-centralist și se introduce deodată cu el și o organizație administrativă și justițiară, care prin aceea, că era uniformă pentru toate popoarele imperiului, ce erau guvernate absolutistic din Viena, der guvernate după un sistem de egalitate, constituia pentru poporul român din Transilvania, Bănat și Țera unghurească o ușurare față cu starea de împilare de mai înainte.

Periodul acesta îl numim noi Românii de obicei „era lui Bach” și sunt pôte și astăzi mulți între noi, cari ar fi inclinați a-i atribui o însemnătate multă mai mare pentru dezvoltarea noastră, sub raportul progreselor, ce le-am făcut în decursul lui pe terenul bisericesc, școlar și economic, decât a avut-o în realitate, sunt inclinați, mai ales, a trece cu vederea, că sistemul absolutistic austriac a avut pentru dezvoltarea noastră națională și partea sa stricăcioasă.

Da, sub absolutismul lui Bach poporul nostru a răsuflat, căci nu mai era spusă urgiei și liberului arbitriu al domnilor feudali și al claselor privilegiate.

Chiar într-o foină guvernamentală unghurească cetim astăzi în privința aceasta următoarea judecată a regimului Bachian:

„Totu ce numai cât de puțin

putea să despăgubescă pe popore pentru pierderea libertății lor, Bach le oferă cu prisos. Organizația administrației sale — din punctul de vedere al scopurilor sale — a fost esemplară, el guvernă cu o disciplină de fier și dirigea din centru colosalul aparat în toate funcțiunile sale, și ca și administrația, urmarea și politica sa de instrucțiune, de justiție și de impositivitate, înainte de toate însă politica sa bisericăscă cu tenacitate unul și același scop „... („P. Lloyd”).

Der pe lângă aceste avantaje, ce le oferea cu deosebire poporului nostru, care mai înainte gemuse în lanțurile sclăviei, regimul absolutist, el prin înfrințele fatale ale politicii de *dividi et impera* (împărțea ca să poți domni), ne-a adus și multă pacoste, și multe rele pe cap.

Etă cuvintele, prin cari înainte cu douăzeci de ani „Gazeta Transilvaniei” caracteriza aceste efecte rele ale absolutismului nemțesc pentru consolidarea noastră națională:

„Junimea, care a condus șirurile poporului pe Câmpul Libertății s'a împrăștiat — sub regimul Bachian — în toate patru unghiri. Birocrațismul absolutistic, Iesuitismul apusan și oriental a venit să dea prima creștere generațiunii următoare; servitutea abia scuturată s'a prefăcut în servilism.”

Deși a durat numai șase ani, absolutismul austriac ne-a cauzat nouă Românilor și multe și grave rane, de cari încă nici azi, după 26 de ani de asuprire nouă unghurească, nu suntem lecuiți. Iesuitismul, ce l'a sămănat eroul concordatului dela 18 August 1855, și servilismul ce s'a incubat între noi sub guvernarea sa, nu numai că n'au dispărut, der au încolțit și astăzi dau rade fatale pentru poporul nostru.

Ba putem dice cu dreptă cu-vânt, că asupritorii noștri de azi n'au făcut alta decât au copiat politica de centralizare, de divisare și de asuprire a lui Bach și au tradus-o pe unghurească, cu singura deosebire, că în locul administrației de stat esemplare austriace ne-au dat o administrație rea și sub toate raporturile nedreptă.

Adversarii noștri de azi au de a mulțami scotei și sistemului lui Bach că le-a dat în mână modelul, după care să pôtă centraliza și maghiarisa statul ungar, cum a voit el să centralizeze și germanizeze întreaga monarhie.

Noi Românii n'avem de a mulțami nimic, căci deși am simțit ore-care ușurare între anii 50 și 60, la acesta am contribuit în prima linie noi înși-ne prin jertfele de sânge și avere aduse pentru tron și monarhie.

Der cartea viitorului este închisă dinaintea privirilor noastre și nu scim decât și adversarii noștri unghuri voră avé să se bucure de ceea ce au învățat dela puternicul ministru de odinioară al reacțiunii! Noi suntem de firma credință, că odată se vor căi amar, că s'au făcut discipulii lui Bach!

Unirea Macedoniei cu Bulgaria.

Lui „Pesti Hirlep” i se telegrafiază din Sofia o scire de mare însemnătate, după care unirea Macedoniei cu Bulgaria, ară fi lucru deja hotărât. Eată cuprinsul numitei telegrame:

Principele Ferdinand a primit în 9 l. c., în prezența miniștrilor Sambulov, Gregov și Savov, o deputațiune de 150 membri, sosită din diferite localități ale Macedoniei. Audiența a ținut 1½ oră.

Principele Ferdinand a declarat, că

anexarea Macedoniei la Bulgaria este lucru așa de sigur, cum e sigur, că după Sămbătă urmază Duminică. Principele a făcută atent și a rugat pe toți membrii deputațiunii, oă deoă se voră reintorče în Macedonia, să rețină poporul dela orice pas nesocotit, ba chiar și dela manifestațiunii, de ore-ce el — Ferdinand — voese și doresce, ca momentul înălțător al uniunii să se facă fără vearsare de sânge, în totă liniștea; el are convingerea, oă deoă se va întâmpla acesta astfel, atunci se va împăca cu fapta implinită atăt Europa, oăt și Turcia. Principele a dată conducătorului deputațiunii, în numele său și al principesei, 5000 Napoleoni în aur, pentru susținerea de școli bulgare, ér din partea mamei sale Clementina alte 5000 de Napoleoni d'ori.

La 8 ore s'era deputația s'a depărtat dela palat între strigăte de „hurra”, ducându-se la casarma „Alexandru”, unde o aștepta o cină splendidă. La masă au participat toți miniștri, oficerii statului major, 40 de deputați, primarul orașului etc. Sambulov a rostit un toast, care a făcută efectă extra-ordinară, pentru unirea Macedoniei cu Bulgaria, care nu se pôte întâmpla, decât sub domnia agreeatului Europei, principele Ferdinand; Sambulov șise, că e sigur, că această unire se va și întâmpla, aer oă este lipsă de pacnță și tact.

Banchetul a ținut până la 4 ore dimineața, când oșpeții Macedoneni au mers la gară. Ei au fost însoțiți de cetățenii Sofiei până la Belova, o'ună treu separată.

Totă lucrul s'a întâmplat în tăcere așa de mare, încătă numai atunci s'a auzită despre ei, când deja oșpeții pleaseră. Din cauza acestei tăceri discrete, populațiunea din Sofia oă mare importanță casului.

Atăta ne spune telegrama lui „P. H.” ală cărei cuprins arată într'adever, că Bulgarii lucră cu sistem pentru ași anexa Macedonia. Se 'nțelege, că va avé se mai

FOILETONULU „GAZ TRANS.”

Când n'ai ce face....

— O „escursiune” instructivă —

Dela B. la Sub-Pădure faci, cu picioarele Apostolilor, cale de două césuri. Eșind din B. pe drumul de cătră răsărit-medă-nopte, ai în față Săuca, trec de-alungul ei. apuci în stânga cale spre herod, dai pe-o cărare, ce traversăza miriș de păpușoi, trec print' o pădure mică și în fine sburându peste podul din sus de mura situată pe malul drept al Țernevei-miș, ești în drum de țără.

Era și frumoasă de toamnă. Cu blânde rade sôrele suridele veselă dintre stuful de nori, ce în stratură subțiri pribegeau cătră apus. Eram cinci persoane. Bore lină și dulce adia de cătră medă-și, și cu toate, oă abia erau 3 ore d. a., rară întâmiam câte un țeran, ori oăte-o țerancă pe drumul, ce duce dela B. la Săuca, printre hotar.

Părintele Anca din Sub-Pădure se bucură în totă ținutul Țernevei, de nume bun. Modelu de hârniciă, păstoru sufleteșcă la culmea chiamării sale, omu foarte sociabil și prietinos, am hotărât, in-

tr'unu momentu de înălțare sufletescă, să-l surprindem o' o vizită.

Și am plecat din B. fără a ținea sémă de lungimea și greutatea drumului, cu atăt mai puțin însă ne gândiam la eventualități neplăcute, fiă la mergere, fiă la reintorcere. Ademeniți de plăcerea unei escursiuni de felul acesta, noi nu reflectam la bagatelul, oă deoă și nu înc'o, înc'o totuși va trebui să ne întorcem cu noptea în spate, oi ca nisce copii șglobii, dam zor pășilor noștri, ca să ajungem de odată cu apunerea sôrelui la ținta „escursiunii” noastre.

Păcă la móră calea ni-a fostă, cum se dice, fôre după ureche. De-ai înaintă însă o avurăm mai greu. Trecând drumul de țără, am apucat pe-o cărare șerpuitore de pe-o cóstă de delu, arată și sămănată cu grâu de toamnă. Suind o bucată buciică, un țeran, care toamai scotea plugul din brazdă, ne spune, că n'am luat toamai calea cea mai bună. C'unu felu de mirare deprimătoare l'am întrebat, care e sfatul lui? Înaintă însă de-a ne da răspuns, el a soiricit de unde suntem și unde mergem, apoi ni-a arătat unu ogor, de-a lungul caruia mergend, putem ajunge

mai bine și mai ourându la „sălciiile de sub vii”.

Din nenorocire grapele țeranilor nu sfărmaseră destul de bine bruși; parcă sciau anume, oă se va afla cineva, care să facă această ispravă „plăcută”. Las'că noi o și făcurăm! Din bruși în bruși traversam terenul, oă o armă obosită și pusă în risipă. Și deoă noi eram duși de dorul de-a face o „escursiune” atăt de cutezată, nu mai puțin curiosi erau omenii, cari ne priveau din vii, să scie, ce felu de companie de „turisti” și-a aflat plăcerea, de-a sfărma bruși ogorelor și de-a măsura cu mai mult zel, decât inginerii specialiști, gropile și înfundăturile unui teren forte potrivit pentru ași scote sudori în spate și carmen în obraji.

— Ah, ce drăguță de escursiune!
— Nic-o dată asta n'oiu mai face-o!
— Minunată vizită!
— Tăceți, că nu mai avem mult!
— Totă atăt; biue, că am ajuns aici. Am trecut peste ce era mai greu!

Ajunsesem adegă din jos de „sălciiile de sub vii”, oă ni-le arătase țeranul cu plugul. Aici am poposit nișel, apoi am urcat cóstă până în muchea delului. Am

prinsu curagiu, când o țerancă, ce venia dela vii, ni-a arătat în ce direcția să coborim la Sub-Pădure. Bucuria lui Columb, când, după multe zile și nopți de obositoră călătoria pe apă, a pusă mai înțeu piciorul pe uscat, n'a putut fi așa de mare, oă bucuria și mângăierea noastră, când vedurăm satul în vale și când am putut deosebi casa, care era ținta „escursiunii” noastre. Ca vestitorea primăverii, unulu dintre noi alergă înainte să aviseze, oă sosescă oșpeți, doi mergeam puțin mai înderete, îndeletnicindu-ne cu amintiri din trecut și cu visări de viitor, ér alte doi veniau mai în urmă, drept ariergarda oștirii, care se reculesse deja din straputul unui drum, pe care eu nu-l voi uita nic-o dată.

Erau trecute 4 ore d. a., când Sănduc „pui de popă”, ne întâmpină în drum. Cătă bucurie se oglinda în ochii și obraji istețului băiat și cu oă frăgedime a sărutat el mână „leliței” și a strinsu cu mână sa, pe cea a lui nenea „nu sciu cine”, că n'apucaseră încă a ne recomanda. Întrând în ospitala casă a familiei părintelui Anca, uitaram toate nevoile drumului, toate ofturile și ahturile, ce le scoteam, oă la poruncă, când ne legă-

trécă multă apă pe Dunăre, până se va întâmpla acesta. Faptul însă este, că principele Ferdinand și-a pus de gând, ca sub domnia sa, să lărgescă granițele țării sale. Vom vedea.

Schimbarea ministeriului austriac.

Foia oficială din Viena publică autografele preînaltă privitoare la demisionarea cabinetului Taaffe și la numirea cabinetului Windischgrätz. În autografele adresate către membrii fostului cabinet se reamintesc cu multă căldură și recunoștință meritele particulare ale fiș-căruia; cel mai lăudat între ei este fostul ministru al instrucțiunii publice, Gautsch, căruia i se atribuie mari merite pe terenul „promovării intereselor tuturor confesiunilor”. De odată cu autograful, Majestatea Sa a trimis fiș-căruia membru din fostul cabinet și câte-un portret al său, scriind pe fiș-care: „In dankbarer Erinnerung. Franz Josef.” (Pe românește: „In semn de recunoștință. Franciscu Iosif.”)

Cătră contele Taaffe, ministrul-președinte al fostului cabinet, Majestatea Sa a adresat două autografe, ambele cu data de 11 Novembre; în cel dintâi îi notifică simplamente faptul, că i-a primit demisionarea și că în locul lui a numit ministru-președinte pe prințul Windischgrätz, însărcinându-l și cu constituirea noului cabinet. Autograful de-al doilea sună din cuvânt în cuvânt astfel:

Iubite contele Taaffe! La propria-ți cerere, cu regret te absolvă dela postul de ministru-președinte și dela conducerea ministeriului de interne.

Urmez șoptirii inimii mele, când îți exprim mulțumita mea cea mai călduroasă și mai plină de recunoștință pentru acel lung și de eminente și conștiințioase servicii, ce — condus de cele mai bune intențiuni patriotice — în tot-deuna mi-le-ai făcut mie și statului cu zelul datorinței celei mai devotate și desinteresate, și cu adevărată abnegațiune.

Fi convingut, că totu ce d-ta și fiș-care membru din ministeriul absolvat ai creat folositor pentru stat, imi va fi o amintire recunoștitoare.

Viena, 11 Novembre 1893.

Franciscu Iosif m. p.

Prințului Windischgrätz i-a adresat Majestatea Sa următoarele autografe:

Iubite prințul Windischgrätz! Pentru regatele și pentru țările reprezentate în Reichsrath te numesc pe d-ta ca ministru-președinte al meu și așteptă cătu mai curând raporturile privitoare la constituirea noului ministeriu.

Viena, 11 Nov. 1893.

Franciscu Iosif m. p.

Al doilea autograf este următorul: Iubite prințul Windischgrätz! Primind proiectele d-tale, numesc pe contele Iuliu Falkenhayn ministru de agricultură; pe mareșalul conte Eugeniu Welsersheimb ministru de apărare a țerei; pe marchizul Olivier Bacquehem ministru de interne; pe contele Frideric Schönborn erăși ministru de justiție; pe contele Gundaker Wurmbrand, consilierul intim și președintele provincial al Stiriei, ministru de comerț; pe cavalerul Sanislav Madejski, vice-președintele camerei, ministru de culte și instrucțiune publică; pe dr. Eduard Plener, consilierul de ambasadă pensionat, ministru de finanțe, și pe cavalerul Apollinar Jaworski, consilierul intim, ministru fără portofoliu al meu.

Autografele privitoare la acesta și adresate celor de mai sus urmăză mai jos.

Viena, 11 Novembre 1893.

Franciscu Iosif m. p.

Prințul Alfred Windischgrätz m. p.

SCRIRILE ȚILEI.

— 8 (15) Noemvre.

Comitatele în contra noastră. La 4 Decemvre n. c. se va ține adunarea generală a comitatului Vas, în care — după cum anunță o telegramă din acele părți — s'a hotărât din partea comitetului permanent a se propune, ca pentru înființarea a 40 de *Kisdedovur* pentru ținuturile locuite de Nemaghiari ale comitatului, să se pună asupra populației o dare suplimentară de 1%, ceea ce face 16.000 fl. v. a. Se va propune totodată sprijinirea adresei comitatului Făgăraș privitoare la neamănata introducere a administrațiunii de stat pentru Ardeal. Se va propune mai departe, ca să se procure 2 esemplare de lux, à 200 fl., din scrierile lui Jokai Mor, anume unul pentru gimnaziul superior din Sămbăta, altul pentru un alt gimnaziu, etc. — Apoi să mai dăim, că nu-i asta țera lui Papp-János?!

† Baronul Alexandru Bach. Din Viena se anunță mărtea baronului Alexandru Bach, întâmplat în 1 (13) Noemvre în Unterwaltersdorf. Bach s'a născut în Ianuarie 1813 în Loasdorf din Austria de jos. După mărtea tatălui său luă elu atacurile cancelariei advocațiale și deveni unul dintre cei mai plăcuți advocați ai Vienei. Elu încă a luat parte la evenimentele din 13 Martie 1848, ba a luat chiar parte în deputația, care a mers la Berg în 13 Martie, și a sprijinit foarte energic pretensiunile poporului. În sfârșit elu ajuns se făcă parte din consiliul ordinelor din Austria inferioară. De atunci începând elu s'a apropiat totu mai mult de curte. În curând

făcă parte din ministeriul Doblhoff-Wersenberg ca ministru de justiție. Dinaintea revoluției din 6 Octomvre, Bach s'a refugiat în Olmütz. În 21 Noemvre intră în cabinetul Schwarzenberg-Stadion, totu ca ministru de justiție. După dimisia lui Stadion, în Maiu 1849, elu a primit portofoliul de interne, er portofoliul său ilu primi Schmerling. De aici se începe așa numită epoca lui Bach. Ca ministru, Bach a căutat să scape monarhia amenințată cu răsvrțire, priur'o politică absolutistă-centralizatoare, care l'a făcutu foarte urgentu înaintea Maghiarilor. La 1859 însă, schimbându-se situația, a fost nevoit să se retragă, lăsându locu reprezentantului unei idei mai federalistice. Baronul Bach a murit în etate de 81 ani.

„Regina și limba maghiară”. Sub acestu titlu scrie „Egyetértés” dela 14 Noemvre: „Firul telegrafic aduce din Viena șoirea despre o declarațiune a reginei, care fiș-căruia Maghiar are să i cauzeze o sinceră bucurie. Regina adecă a cercetat astăi institutul fetițelor de oficeri, cu care ocaziune, profesorul de limba maghiară, care i-a fost prezentat de-odată cu celelalte puteri didactice, i-a dăit în limba maghiară, ca să propună numai cu diligență limba maghiară, căci limba acesta e foarte frumoasă și foarte plăcută. Majestatea Sa s'a întreținut în limba maghiară și cu superiorul Seberiny.” — De sigur, o șoire senzațională, ca acesta, merită să fiș comunicată prin firu telegrafic.

Tinerimea maghiară și cestiunea română. Tote foile unguresc publică următoarea notiță: „Tinerimea universitară, la inițiativa președintelui clubului universitar, *Parse-tich László*, va începe o acțiune energică în cestiunea română. Scopul mișcării este îndoit: de-o parte tinerimea universitară maghiară va dovedi, că sunt minciuni șoierile colportate de Români despre Ungaria; de altă parte va protesta în contra ne mai pomenitei apăsări ce-o suferă Maghiarii din România”. — Tinerii universitari maghiari, n'au altceva de lucru, decât să umble după potocve de cai morți. Succes strălucit!

Operele lui Mihail Kogălniceanu. D-lu V. A. Ureche a trimis către personalitățile marcante și către mai mulți librari din România următoarea circulară: Domnule meu, demnul și iubitul fiu alu nemuritorului M. Kogălniceanu, regretatul nostru amic și magistru, s'a decis a imprima operele gloriosului său părinte și tote acele inedite politice ale lui, și bogata-i și instructiva-i corespondență, ce în curgere de jumătate de secol a întreținut, luptându pentru democrație, naționalitate și independență. Cine nu va voi să posedă

pe biuroul său, în biblioteca sa, volumele cari vor cuprinde dovada necontestabilă a muncii de zi și noapte a marelui om în tote direcțiunile vieții neamului românesc? Convingut, că d-ta vei fi fericit a concura la tipărirea monumentalei sale lucrări, ieu libertatea a vē alătura unu carnetu de abonamentu și vē rog ca rezultatul să-lu comunicați d-lui Vasile M. Kogălniceanu (strada Dionisie Nr. 19 București), cătu mai neîntârziat, căci prima fascicolă va apăre peste o săptămână.

Diaristicu. „Românul” anunță, că d-lu Vintila Rosetti a reluat direcția ziurului.

Focul mare. Se șoie, că în comuna Ohaba de lângă Blășiu, a izbucnit unu mare incendiu, care a prefăcut în cenă jumătate din comună, ardându vre-o 50 de case. A cădut victimă fiș-căruilor și unu copilăș de doi ani, care fusese închis în casă. Unu țeran român, cu numele Nicolae Revutea, căruia îi arsese totul, în desperarea sa se aruncă în foc, de unde din norocire unu tinăru voinic ilu scose încă la timp. Nenorocirea este cu atātu mai mare, fiind-că nici unu dintre cei păgubiți nu fusese asigurat. Locuitorii în această comună sunt toti Români. Focul a izbucnit cu ocazia usoarei cănepei, la casa unui țeran, de unde s'a încinsu cu o repedițiune deosebită.

Academia de științe din Germania a luat hotărerea d'a face studii asupra marjinelor imperiului roman în hotarele țerilor locuite de Germani. În acest scop a rugat Academia română să delege pe unu din membrii săi, ca să facă unu raport de lucrările, ce s'au făcut până acum în România asupra limitelor Daciei Traiane. Academia română a însărcinat pe d-lu Grigore Tocilescu să facă acel raport. D-lu Tocilescu ilu va prezenta gata în sesiunea publică din primăvera anului 1894. De-oamdată în ședința de Vineri 5 Noemvre va citi câte-va note relative la acest raport.

Procesul mitropolitului Clement. La 10 Novembre n. Curtea de apel din Târnova a judecatu procesul mitropolitului Clement, condamnat în prima instanță la exilul de veci. Curtea conformu articolului 112 din codul penal otoman și altu articolelor 8 și 9 din legea în privința crimelor săvrșite în contra persoanei prințului, a condamnat pe mitropolitul Clement la 3 ani închisori, însă găsește că e locu a cere prințului schimbarea acestei pedepse în aceea de doi ani exil.

Clopotul păcii. S'au deschis subscripții în Rusia pentru a se dăru Franței unu

namu pe brușii ogórelor de sub v. i. Locul îngrijirilor ilu ocupă o conversație intimă și ne simțeam așa de bine, vâdându, cu cătu dragoste, cu cătu inimă și prieteniă suntemu primiți.

„Visita” noastră a ținut două ore și mai bine, timp, care l'amu petrecut peste așteptare vesel, cum rar se întâmplă drumetului, care șoie, că are înaintea sa o cale întorsă, ce trebuie s'o percurgă în condiții cu multu mai desavantajoase.

Seră blândă de toamnă își întinse vâlmul ei instalat pe culmile, ce împrejmuesc Sub-Pădurea. Liniște adencă domina satul, și abia decă hăulitul câte-unu dulău s'aușia din cându în cându, turburându pacea sfântă a sării, cându pe coasta de cătră mēdă-și înainta încet, ca o caravană de Beduin de pe pustia Zaharei, o cētă întregă de ómen. Eram noi „escursionisti”, cari întorceam calea spre B. — Din Sub Pădure, până 'n vârful delului, terenul fiindu, mai alesu nōptea, foarte nefavorabil pentru trăsura cu cai, amu fostu șoși până 'n platou cu boii. Nu eram mai puțin de dece persoane. Cinc erau în trăsura, unu înaintea boilor, părintele își da silința să facă di din nōpțe, cu ajutorul unui fel-

nar, eu mergeam alături, er doi Faraoni aduceau înderēt cail de trane.

Minunată privelisce! Ori cine ni-ar fi zărit din depărtare, 'i s'ar fi părut de sigur, că mergem la vre-unu bēlcu, ori că suntem nise sērmanu drumeți, cari trecându-ne cu nōpțe 'n spate, în câmp deschis, suntemu silii să trecem mai departe, fără odihnă și fără popas, ca legendarul Jidov rătător. Ajunși în culmea delului, unde calea începe a fi mai sigură, locul boilor l'au luat cail, ni-amu despărțit de părintele — și șoitea noastră a fostu pusă în mână lui Toderic, flacău vitēz și visitiu hain și pricopsit, de să-lu cauți în șapte sate și să-lu laudi la tote tērgurile.

Ni-amu aședat câte-și șese în trăsura, Toderic dă gārbaia roibilor, și plecăm de câte-unu „Dōmne ajut”, eșit diu bae-rile inimii. Faraonii mergeau și ei cu noi, unu de-a dreapta, altu de-a stānga, întocmai ca nise guardiant credincioși. Cail înaintau numai în pași. Limpede și transparent, bolta azură se întindea de-asupra noastră, ca unu val subțire și albastru, și în zarea ei depărtată se pierdea în vale satul, ce încetă cu încetul ne șoapa acum diu vedere. Unu singur nor, în

forma unui vultur uriaș, pribegea spre culmea apusă. Era tainica oră, când natura intră se gātea pentru odihna nopții, ora în care sufletul nostru 'i-lu simțim pătruns de-o sfântă evlavie. Ca nise fantasma din altă lume, părea, că se apropiă de noi stolul de umbre negre și mute, și în tăcerea majestōsă a naturii, în obștesca nemiscare, ce ne incunjava, tropotul lin și cadentat al cailor și huruitul monotu al roților, se părea ceva fantastic. Lucifărul sării strălucia încă viu, și în nesiguranța, care deja începea să ne molesteze, i-amu fi dăit cu Eminescu:

Scobori în jos lucifăr blând
Alunecându pe-o rață,
Pătrunde'n casă și în gând
Și — drumul luminează,

de cumva nu ni-amu fi temut de critica Faraonilor.

Din mila lui Dumneșu și cu pricopsela lui Toderic, amu ajuns până la crucea din culmea viilor Cuștelnicului, unde cail se despart. Aici s'a ivit între „escursionisti”, visitiu și Faraonii, cari ne înșoțiau dreptu suită, o mică diferență de vederi. Noi „heis”, ei „hois”, adecă totu una, când n'ai norocul la drum.

— Să mē fulgere, domnișorule, decă

n'o fi mai bine cum dăit eu, dăse unu dintre Faraoni.

— Și adecă, cum dăit tu?
— Pe drumul Cuștelnicului, domnișorule, că-i mai aprōpe.

— Dēu, domnișoră, dreptu are cōra, să mergem pe-acolo, adause Toderic, pe care-lu durea inima s'ajungă mai degrabă.
— Ne rēsturnăm, ș'apoi te ia Hantataru, ripostarăm cu totii.

— Că de n'oiu ține io singur căruța asta, să nu-mi vēd copiii, asigură alu doilea cioroiu, c'o vitejiă propriă nēmului pribeșitor.

— Șoie ce, Toderic, mână înaintă, că-i mai bine. Bunu e Dumneșu, ș'o să ajungem în pace.

— Hai, hai, așa să fiă, dēră să nu fiu io de vină, decă...

Și Toderic dă bicu cailor, „aldiască vē Dumneșu”, dăit Faraonii, lăund altu drum, er noi înaintăm siguri, că suntem puși la adăpostul ori-cărei neplăceri.

Nu trece fusă nici unu șertu de cēt, și cail încep a-și face postul, se opresc. Toderic 'n dreapta, Toderic 'n stānga, Toderic fii cu minte — și totu așa și er așa, până ce cail pornesc de nou. Mergem

deopotrivă gigantică. Pe acest clopot vor fi gravate cuvintele: Toulon, Cronstadt, Clopotul păcii. Va fi turnat într-una din fonturile din munții Waldei și va costa opt milioane. Ca să nu treacă pe teritoriul german, clopotul va fi dus pe mare la Toulon, pe un vapor special.

—x—

Ununiă. D-lă Nicolau Staicoviciu, ole absolut și învățător în Sighișoara, și Valeria Vătășană din Brașov, se vor căsători la 7 (19) Noemvrie c. la 11 ore a. m. în biserica Sf. Nicolae din loc. — Să se întindă oesă cu noroc!

Institutul meteorologic dela Filaretu (Bucuresci.)

În ziua de 28 Octomvrie (9 Nov.) s'a făcut la Bucuresci inaugurarea nouelor clădiri construite la institutul meteorologic dela Filaretu, la care a luat parte și P. P. Carp, ministrul agriculturii, industriei, comerțului și domeniilor.

Credem, că e de interes a cunoaște date interesante din discursul ținut de d-lă St. Hepites, directorul institutului meteorologic.

În anul 1884 — dize d-lă Hepites, — erau în România, decât trei stațiuni meteorologice, și anume: la Bucuresci, Iași și Sulina. Institutul meteorologic a avut de atunci un avânt așa de mare, încât astăzi sunt în România 137 stațiuni meteorologice și anume: 1 de întâ-ordinea la Bucuresci 20 de ală doilea și 116 udometrice.

Decă aceste stațiuni ar fi fost înființate de odată cu institutul meteorologic la Bucuresci am fi astăzi în posesiunea unui material de cele mai mare folos, și cu seamă în privința distribuției apei, care atât de necesară pentru agricultură.

D-lă Hepites dize mai departe:

„Științele, ce învățăm din toate părțile, pun în studierea fenomenelor atmosferice, sporirea considerabilă a observațiilor meteorologice în toate țările și în aplicarea metodelor puse în aplicare în asigurarea elucidării, în scurtă timp, a fenomenelor atât de grele, care constituie legile mișcării atmosferei. Deja astăzi, rezultatele la care s'au ajuns cu precizie timpului pe scurtă durată, aduc multe avantaje atât navigației, cât și agriculturii. În Germania prevederile de timp pentru 24 ore sunt îndeplinite până la 85% și chiar 90%.

„În America, unde toate lucrurile se fac mari, serviciul timpului *Weather service* din Statele-Unite, care sub numele de *weather service*, depinde de ministeriul războiului, a trecut de doi ani de zile sub dependența ministeriului de agricultură, și o adevărată revoluție s'a

făcut în sistemul prevederii timpului, sistemul, care a început deja a da rezultate foarte bune, de orecă acum se fac prevederile pentru 36 ore, în loc de 24, după cum se făceau până acum. Trebuie să recunoștem, însă, că o adevărată armată de observatori, din care cea mai mare parte voluntari, concură la această mare operă. Numai prin acest mijloc s'a putut ajunge ca, în 2 ore și jumătate, după observațiile dela 8 ore dimineața și 8 ore seara, prevederea de timp, basată pe hărțile sinoptice, care se alcătușesc imediat de pe observațiile de dimineața și seara, să fie comunicate telegrafic sau telefonic la 6.318 localități diferite. Prețul ce se pune pe aceste prevederi este destul de justificat prin faptul, că depeșile pentru 2.490 din aceste localități sunt plătite de particulari, care le primesc. Numai restul de 3.828 se face pe costul Statului.

„Servicii de timp speciale pentru regiunile de bumbac, de urez, de sfeclă și pentru regiunile supuse inundațiilor, aduc cele mai mari servicii populațiilor.”

Din cauză, că institutul meteorologic, continuă d-lă Hepites, n'a putut avea o idee lămurită asupra climei țării, a fost imposibil a se ocupa până acuma cu prevederea timpului.

Basată pe pozițiunea geografică, ce ocupă România în Europa, pe configurațiunea topografică a țărilor ce o înconjoară și pe tracterile descrise de ciclone, care străbat continentul, proederea timpului pentru țară se va face în condiții foarte avantajoase față cu occidentul Europei.

În curând vom fi în poziția de a ne ocupa de această aplicațiune a meteorologiei, dize d-lă Hepites, însă mai întâi trebuie să fim siguri de exactitatea, și continuitatea observațiilor în stațiunile meteorologice. Ministrul cultelor în urma cerei institutului, a obligat pe diferiți membri ai corpului didactic, cărora ne vom adresa, ca în mod oficial să se ocupe cu facerea observațiilor meteorologice.

Pe de altă parte personalul serviciului de măsuri și greutate, care se găsește în comunele urbane, a fost pus asemenea la dispoziția institutului meteorologic după introducerea sistemului metric, și au început deja a fi inițiată în facerea observațiilor.

Astfel astăzi mai toate birourile de verificare din comunele urbane sunt în poziția de a face în bune condiții toate verificările necesare.

Serviciul central de măsuri și greutate, care este în stare de a efectua multe verificări de precizie, este ocupat în acest moment cu determinarea capacității butoaielor de diferite forme în scop de

a stabili un cot pentru trebuințele practice.

Trimișii regelui Behanzin din Dahomey.

Între pasagerii, cari au sosit Merourea trecută la Mersey dela țermul vestit al Africeii pe bordul vaporului postal Lagos, se aflau trimișii regelui Behanzin din Dahomey, cari vin în Franca, spre a încheia un tratat de pace între regele lor și Francezii. Deputațiunea e compusă din marile căpetenii ale regelui: Chedingar și Ayendenuko, un talmaci, trei servitori, etc.

Trimișii tăgădușci, oă regele Dahomeyului ar fi acel mare monstru, cum a fost prezentat totdeauna. Ei susțin, că în Dahomey nu se fac jertfe de oameni — excepțiune făcându o ceremonie anuală, în care se sacrifică un om, spre a duce scârlă spiritelor regilor celor morți și să ceară statură și ajutor pentru tron și pentru țară. Cu toate acestea, în ultimul patru ani nu s'a mai celebrat nici această ceremonie, și în acest timp nu s'a făcut nici o jertfa de oameni. Deputații asigură mai departe, că în Dahomey se consideră de o mare orimă vrsarea de sânge. Astfel, deoă vr'o căpetenia s'au vr' un prinț că ordinul să se bată sclavul cu atata cruzime, încât rămâne lungit, se pedepsește cu închisoare pe viață. Această afirmațiune formă un contrast, cum nu se poate mai mare, cu svonorile și credințele ce s'au răspândit până acum asupra Dahomeyului.

Trimișii se duc numai decât la Paris. Căpetenia Chedingar are cu sine sceptrul regelui Behanzin, care este întreg de argint și poartă capul entului dahomeyau. Este pentru cea dintâia oară, că ese din țară acest sceptru, și că nisece Dahomeyul au plecat din Africa spre a trata cu o națiune civilizată.

Toate persoanele, care fac parte din deputațiune, sunt în dotu pentru ultimul rege al Dahomeyului, care a murit acum trei ani. Dotul constă din aceea, că cerșii nu-și piaptănă și nu-și tunda părul în timp de patru ani.

Literatură.

Au aparut:

„Luptă deșartă, țintă nebună”, conferința publică, ținută în sala teatrului din Buzeu în ziua de 27 Iunie 1893, de d-lă Brânzeu, student universitar. Broșură de 46 pag. Prețul 15 bani. În această broșură a sa, autorul, ca conferențiar, face o revizuire istorică asupra luptelor noastre din trecut și la urmă, în cuvinte pline de însuflețire pentru cauza noastră ardelenescă, arată suferințele actuale ale Românilor dintre Tisa și Carpați. Intrăga conferință

a d-lui Brânzeu e pe cât de interesantă, pe atât și de animată și însuflețitoare.

DIVERSE.

Incendiul dela Damascul. Țilele acelea s'a întâmplat în Damascul un mare incendiu, când a ars celebra moșea Omajaden din Damascul. Focul a început în turnul înalt și vechi, din cauza neglijenței lucrătorilor însăroinați cu repararea lui. Turnul era făcut de lemn, care era ars de razele fierbinți ale soarelui în decursul vécurilor și astfel focul s'a propagat cu mare iufelă, cuprinzându moșea întregă. Nenoroirea s'a întâmplat într-una din zilele trecute, după amiezii, și în timp de câteva oesuri, moșea a fost prefăcută în cenușă. Flăcările mari se înălțau în vechiul limpede și toate încercările de stingere erau zadarnice. Locuitorii de prin împrejurimile marelui templu au fost cuprinși de o panică nespuse de mare. Toți alergau încoco și incolo, căutându să-și scoată lucrurile de prin case. Femeile se văteau; copiii alergau pe strade plângându amar. Flăcările focului s'au întins la casele locuitorilor și în scurtă timp au prefăcut în cenușe 167 de prvălii mari, pline cu covore scumpe și 24 de case mari, precum și librăriile, bazarele și atelierile de țemplărie din apropiere. Au ars mai multe cap de opere de arhitectură orientală, multe mosaice admirabile și inscripții vechi de o mare valoare artistică și istorică. N'a mai rămas din toate edificiile acelea originale și minunate, decât cenușe sau ziduri goale pline de funingine. Damascul e un oraș de 200.000 de locuitori, der nu posedă nici o tulumbă proprie. Singurele tulumbă, care se află, aparțin regimentului de soldați, der ele sunt așa de proste, încât apa asvirlită de ele abia ajunge până la operișul caselor, deri acestea erau o'ună singură etagiu. — Moșea, ce a ars, a fost după moșea din Meca și Medina și piatra lui Allah, cea mai frumoasă și în Palestina, forma cu împrejurimile ei pământul sfânt al Mahomedanilor. Ea fusese în vremurile vechi biserica creștină și se dize, că ar fi zidit de împăratul Aroadiu, între anii 395—408 d. Cr. și încă pe locul unde fusese un templu păgân. Capul lui Ioan Botezătorul fusese păstrat aci ca o moște. De aceea și biserica se numea pe vremea aceea „Biserica lui Sf. Ioan”. După ce Mahomedanii au cucerit Palestina, nu s'a lăsat creștinilor decât biserica aceasta. Între anii 705—715 însă califul Validu Ion Abdulmalik li-a răpit-o și a transformat-o într-o splendidă moșea mahomedană. Deja în anul 1096 o parte din biserica fusese distrusă de un incendiu.

Proprietar: Dr. Aurel Muresianu.
Redactor responsabil: Gregoriu Maior.

câtă mergem, și caii érași se opresc, Toderică îi plesnece ou gârbaciul fără să știe și pte — când de-odată vedem, că Toderică, pornind, iese din lumina drumului, și apasă la stânga.

— Ho, că nu-i bine! Josu, josu, să mă dăm jos din trăsura!

Și doi dintre „escursionisti” saru jos și grabă mare, fără de-a se întâmpla nimic.

Caii, prin habăuoa lui Toderică, încep să se obrăznic. Nu intrase încă în lumina ei, der nu trebuia mult, ca ei să scape trăsura.

— Vai de mine și de mine, scoborît s'au o voce tremurătoare.

— Dați-vă jos! opresce Toderică, și pune te înaintea cailor!

Spaima ou vîlvoi în frunte se postă în mijlocul nostru, ca o stahă rece și rece, și într-o clipelă trăsura rămase goală. Toderică însă, viteză, apucă de josu haturile caii ou gârbaciul și trăsura sbora pași în direcția aprăpe contrară.

— Că nu-i bine, audimă atunci cea curajoasă voce dintre noi. Lasă Toderică să mână eu caii, tu prinde-i de frâu și trage-i în drépta.

Nu trecu însă nici două secunde dela

acastă nouă încercare, și — vai! caii smânoind odată puternic trăsura și sărind în picioarele de dindără, pléca înainte, der alunecând pe ierba uscată, cadu sub rudă, se incolăcesc în ștrânguri și hamuri, sforăie teribil, apoi tăcere ca de mormentă, și — étă primejdia!

— Moru caii, moru oaii! Vai de mine și de mine, caii s'au morți!

— La ștrânguri, iute să tăiem ștrângurile!

— Vai de mine și de mine, caii mei, caii mei, m'a trăsnit Dumnezeu!

În primejdia uită de frică! Cu toții am alergat la ștrânguri și la hamuri. Făceam, care, ce puteam, și multă timp ispravă ca'n palmă. Bietul Toderică, se învârtea în jurul cailor, strigându ca un nebun: „moru caii, moru caii!” — și nu soiea de ce se se apuce.

— Nu moru, veți numai să nu i spăriam, dize aceeași voce curajoasă pău la admirațiune.

Abia după o jumătate de cesu bietele animale au fost mantaite dela merte aprăpe sigură. Der rezultatul? Ștrânguri tăiate, curele rupte, rudă crepată — rămași numai cu mângăerea, că s'a putut încungiura o mare nenoroire.

Frica și spaima, ce trecuse, era acum

înlocuită ou generala grijă: Ce se facem? Cum și ou ce se mergem, fia inderet, fia înainte? Ne aflam, în puterea nopții, în oăpă deschis, ou nimic alta, decât ou sprințul Tatălui de sus. Omul ajuns în necesu însă, își scie ajuta. Dăm în drépta, dăm în stânga, încirpăm ștrângurile și haturile, legăm ruda, ce se raiuse greu biata, și după trei sterturi de cesu caii lui Toderică, cai tineri, mai cumini decât visitul, și blândi, ca două miere, erau înhamăți érași în totă regula.

Pața bună ocolesce primejdia rea! dize o iufelptă vorbă bătrănescă, ér noi, cari nu urmarăm dela început acestu stat bun, țineam ou ori-oe preț, să-l urmăim acum. Am lăsat pe Toderică în soirea Domnului și în potocovele cailor. Trăsura a plecat, ca o furună, pe drum mai departe, ér noi neținându sémă nici de întunecimea nopții, nici de oboșla drumului, ci mulțumindu lui Dumnezeu, că am scăpat de o nenoroire, am luat calea întorsă. Toderică striga mereu, se nu ne întorcem, și strigătele lui s'au perdit în depărtare, le-a înghițit întunerecul nopții, când a trecut culmea de deal, ca să scobore prin pădure spre Dicio-St. Martinu.

Ajunși la crucea, unde ne despărțirăm de Faraoni, am scoborit în Cuștelnicu la drumul de țară, ca să eșim direct la podul Terasavei din S. Martinu. Făceam așa dera, elu și noi, două cai deosebite, însă ou aceeași țintă.

Mustrea dize de ați și frica de ziua de mâne, îi faceau cesuri grele lui Toderică. Când ajunserăm în celălalt cap al Cuștelnicului, de-odată audim în depărtare oăteou de voinic și sgomot de trăsura.

— Ține-ți minte, că e Toderică!
Și într'adeveru, elu era. Ca năzdrăvanii din povești, elu întorse după noi, și ne-a ajunsu.

— Vai, da multu am umblat.
— Multu, de, baete, fia-ți numele de poveste!

Și câteși oinci, am urcat érași trăsura, mirându ne necontentit de această „escursiune” unică în felul ei.

Cu ștrânguri rupte, ou ruda crepată și plin de o nobilă „mândria”, am sosit érași acolo de unde am plecat — dreptă dovadă, că pământul e rotund.

Când mai mergem Sub-Pădure?
Sci cine.

Cursul pieței Brașov.

Din 15 Noemvre 1893.

Benonote rom. Cump.	10.08	Vënd.	10.12
Argintă român.	10.—	"	10.05
Napoleon-d'or	10.10	"	10.14
Galbeni	5.98	"	6.02
Ruble rusesol	—.—	"	—.—
Mărci germane	61.90	"	—.—
Lire turcesol	—.—	"	—.—
Seris. fonc. „Albina” 6%	—.—	"	—.—
" " " 5%	101.50	"	102.50

Cursul la bursa din Viena.

Din 14 Noemvre 1893.

Renta ung. de aur 4%	115.65
Renta de corone ung. 4%	93.40
Impr. căil. fer. ung. în aur 4 1/2%	126.60
" " " " argint 4 1/2%	100.25
Oblig. " " " de ost. I. emis.	122.40
Bonuri rurale ungare.	94.50
" " orotate-slavone.	98.—
Imprum. ung. cu premii.	—.—
Losuri pentru reg. Tisei și Seghedin.	—.—
Renta de hârtie austr.	96.95
" " argint " " "	96.75
" " aur " " "	118.80
Losuri din 1860	144.50
Aoții de-ale Băncii austro-ungară.	993.—
" " " ung. de credit.	412.50
" " " austr. de credit.	334.—
Napoleondori	10.14
Mărci imp. germ.	62.62 1/2
London (lire sterlinge).	127.40
Rente de corone austr.	96.95

Nr. 480—1893

PUBLICAȚIUNE.

În 19 a l. c. înainte de prânză la 10 ore se vor vinde pe cale de licitațiune în biroul din Măgheraș 400 trunchi de stejari din partea de pădure, Peres, în revierul orășenesc Apața.

Înainte de licitațiune are de a se depune, de către cumpărător, un vadiu de 10% din prețului lemnelor (514 fl. 60 cr.), așadară 51 fl. Ofertele închise, prevăzute cu vadiul amintit se primesc din partea subscrisei administrațiunii forestierale locale până la amintita zi, 10 ore înainte de prânză.

Condițiunile se pot examina ori și când în biroul revierului orășenesc din Krizbav.

Krizbav, 9 Noemvre 1893.

Administrațiunea forestieră locală.

294,1—1.

Sz. 3538—1893.

Hirdetmény.

Hoszufalu brassó megyei község B., üzemosztály I vágás sorozatának 1893—97 évre 21645 kat. hól-dan engedélyezett 46541 m³-re becsült fahozamát, a mely 5 év alatt fokozatosan kihasználható, tolyó év Deczember hó 9 év délelőtt 10 óra-
kor a község házánál tartandó zárt írásbeli ajánlatokkal összekötött szóbeli nyilvános árverésen eladják, és pedig külön a 21023 m³-re és 9251 frtra becsült jegenye fenyőt és külön a 25516 m³-re és 8165 frtra becsült.

Ugyanakkor árvereztetik a D., üzemosztály folyó évi hozama a mely 40 m³-re és 158 frt. 40-ra becsült jegenye fenyőből, továbbá 3349 m³ és 937 frt. 72 cr. becsült bükkfából áll.

A vágás területek Hoszufalu vasuti államástól 17 klm. távolságban teküsznek a melyből 10 klm. megyei ut.

Az árverési és kihasználási feltételek megtudhatók az előjárásnál vagy a hoszufalusi m. kir. erdőgondnokságnál.

Hoszufalu, 1893 November 8-án.

A községi előjárás.

Lukács Károly

Islik András

k. jegyző.

biró.

290,2—3

JERECZ-COGNAC Joriginal

introdus în totă Europa, cu mare succes, product de vin alb curat andalusian din Riva,
RUBIO & COMP., JEREG.

Butelia 3 fl.

Se pote procura prin

G. I. NICA
Brașov.

272,5—16

„ARDELEANA,”

institutū de creditū și de economii pe acții în Orăștie.

Avis ũ.

Institutū de creditū și de economii

„ARDELEANA”

societate pe acții în Orăștie (Szászváros). Piața mare Nr. 2 și 4 în casele proprii.

Primesce depunerī spre fructificare sub următoarele condițiuni:

- a) Depunerī făcute la a cărorū ridicare nu se cere abdicare, cu 5%;
- b) Depunerī făcute cu condițiune de a se anunța ridicarea lorū, cu 5 1/2% și
- c) Depunerī făcute pe timpū mai îndelungatū de către Biserici, școle, corporațiunii culturale, ori cu altū scopū de binefacere, cu 6%.

Depunerī, ridicări seu anunțări se potū efeptai și prin postă.

Orăștie, 1 Aprilie 1893.

99,14—*

Direcțiunea.

A V I S Ū!

Prenumeratiunile la Gazeta Transilvaniei se potū face și renoi ori și când dela 1-ma și 15 a fiă-cărei luni.

Domnii abonati să binevoiască a arăta în deosebi, când voiescū ca espedarea să li-se facă după stilulū nou.

Domnii, ce se abonază din nou, să binevoiască a scrie adresa lămuritū și să arate și posta ultimă. **Administraț. „Gaz. Trans.”**

Tipografia A. Mureșianu.

SCOARȚELE
pentru
legat colecțiunea anul I
din revista

„LUMEA ILUSTRATĂ”

— o au apărut —

și se află de vândare la subsemnata Administrațiã, cum și la toți depositearii „Lumei Ilustrate”. Scôrțele sunt roșii, seu Chamois și costă **Lei n. 3.** — A se indica, ce colóre se dorește; ambele au același desen și același ornamente, după modelul aci alăturatū.

Ne mai găsindu-se decât foarte puține esemplare din colecțiã „Lumei ilustrate” anul I,

ea costă **Lei n. 30** — în locū de **Lei n. 20.** — Amatorii sunt rugați a se grăbi cu comanda, deore-ce în curând și aceste câte-va esemplare vorū fi cu desăvârșire epuizate.

Anul alū II-lea însă alū revistei costă totū prețul obișnuit și anume: **Lei n. 20** — (pentru Transilvania Lei n. 23.60); unū nu eșt 50 bani; o broșură (două numere) **1 Leu.** Abonamentele se primesc la toțe librării principale, cum și la Administrațiã „Lumei ilustrate”, Bucuresc, Hotelū de France.

La „Lumea ilustrată”, anul alū II-lea, au contribuit până acum cu nuvele interesante, studii, schițe, poesii etc. d-nii A. Vlahuță, L. I. Carageali, Pătrașcu, Beldiceanu, Roșca, Coșbuc, etc., etc. — *Atragem deosebita atențiune a onor cetitorū asupra romanului magistratū „A mea este răsunarea”, cu care începem anul alū II lea și asupra ghicitoriū umoris tice de pe pagina 64.*

Cine vrea să cumpere unū calendarū frumosū pe anulū 1894 să cêră

Calendarulū revistei „Lumea ilustrată”

Acestū calendarū unicū în felulū său conține 182 pagine textū cu 81 splendide ilustrațiuni reprezentând: familia regală a României, toți ministrii regatului român, vederi din Bucuresc, Blașiu, — metropoliții români din Bucuresc, Cernăuți, Blașiu; Studenții români la Congresul din Berna; portretul D-ruui Lucaci și multe alte ilustrațiuni interesante, împreună cu o bogată materie literară din cele mai variate. Prețul este nu mai de **1 Leu.** Pentru Transilvania împreună cu timbru și porto **60 cr.**

Cura de apă, celebra operă de medicină populară a preotul. Kneipp, a apărut în traducere română și costă **Lei 3.** — (fl. 1.50) Toțe operele și publicațiunile anunțate mai sus se potū procura seu comanda la ori-ce librărie.

Administrațiã revistei „Lumea Ilustrată”

Bucuresc, (sub Hotelū de Francia)

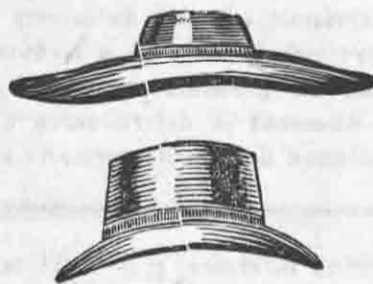
286,2—5

— Avis —

Amū onorea a face cunoscurū on. publicū, că am cumpêratū

Magasinulū de pâlării

alū d-lui **G. Olingerū.**

289,2—3.

Rogū pe on. clientelă de a mē onora și pe mine cu încrederea și cercetare. Prăvălia este așa asortată, că pot corespunde pe deplinū tuturor dorințelorū st. mușterii.

Stefanū Nagy.

Szám 5600—1893. tlkv.

Arverési hirdetmény.

Alólirt bírósági kiküldött az 1881-ik évi LX. t. cz. 102. § sa értelmében, a nel közhirrē teszi, hogy a brassói kir. törvényszék mint telekvi hatóság 5775—1893 tk. sz. a kelt végrehajtát rendelő és a brassói kir. járásbírószék 5788—892 p. sz. a kiküldetést tartalmazó végzése folytán, Verzea G. Anna jog. Butánky János ellen 10 frt 50 kr. tőke, s. jár. erejéig elrendelt kielégítési vég-hajtás alkalmával bírólal le foglalt brassói ügyvéd Lengere János urnál le. ő 500 rint ó é. Követelése nyilvános árverés útján el fognak adatni.

Mely árverésnek az 5600—1893 sz. kiküldetést rendelő végzése folytán a kir. törvényszék mint telekvi hatóságánál 9 ajtó sz. a szobában leendő elad. lésére **1893 November hó 25-ik napjának dél után 3 óra** ja kezdődik az árverés és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivata meg: hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881-ik évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében a legtöbbet ígérőknek elfog adatni, a netaláni elsőbbségi igény pedig felhivatnak, miszerint jogaikat az említett t. cz. 111. és 112. § sa alapján árverés megkezdéséig érvényesítsék.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881-ik évi LX. t. cz. 108. szerint fizetendő.

Kelt Brassó, 1893 év november hó 2 án.

Molnár János
kir. bir. kiküldött.